

Ἐτησία συνδρομὴ διὰ τοὺς ἐντὸς τῆς Σύ-
ρου δραχ. 12.
Διὰ τοὺς ἐκτὸς 13.

ΕΡΜΗΣ

Τιμὴ καταχωρήσεων διὰ τὰ δικαστικά τὸν
εἶχον λεπ. 15.
Διὰ δὲ τὰς εἰδοποιήσεις καὶ ἀγωγὰς δρ. 5.

Ἐκδίδεται κατὰ Δεκαήμεριαν.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ὅσοι γνωρίζουσι τὰς ἀρχαίας ἔξεις καὶ παραδόσεις τῶν Τούρκων ὡς καὶ τὸν θρησκευτικὸν φανατισμὸν ὑφ' οὗ ἐμπνέονται, δὲν δύνανται νὰ πιστεύσωσιν ὅτι θέλουσιν ἐφαρμοσθῆ ἐν τῇ Τουρκίᾳ αἱ ἡδὴ εἰσαχθεῖσαι καὶ καθιερωθεῖσαι μεταρρυθμίσεις διὰ τοῦ τελευταίου Χάτ-Χουμαγιὸν, ἐξομοιοῦσι δ' αὐτὰς ὡς στόκτην τὴν ὁποίαν ἡ ὀθωμανικὴ κυβέρνησις ἐρρίψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν χριστιανικῶν κυβερνήσεων ἵνα τὰς εὐχαριστήσῃ. Ἡμεῖς τὸ ἐναντίον δι' ἰσχυρίζομενοι ἐνησχολήθημεν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ταπεινῆς γνώμης μας, καὶ εἴμεθα τοσοῦτον υπερβολικοί, ὥστε ἐτολήσαμεν ν' ἀποφανθῶμεν ὅτι ὄχι μόνον αἱ μεταρρυθμίσεις αὗται θέλουσιν ἐφαρμοσθῆ ἀκριβῶς, ἀλλ' ὅτι εἴτε ὁ νῦν Σουλτάνος, εἴτε ὁ διάδοχος αὐτοῦ τὸ βραδύτερον θέλει ἀσπασθῆ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ὅπως δυνήθῃ νὰ ἐξασφάλισῃ τὴν δυναστείαν του δι' ἑαυτὴν καὶ τοὺς ἀπογόνους του.

Αὕτη ἡ ταπεινὴ γνώμη ἡμῶν, οὔτε ὑπὸ φανατισμοῦ ὑπαγορεύεται, οὔτε εἰς ματαιὰς ἐλπίδας ἐρηθίζεται· ἀλλ' εἰς λόγους ἰσχυροὺς, τὴν βαρύτητα τῶν ὁποίων ἀφίνομεν εἰς τὸ κοινὸν νὰ ἐκτιμήσῃ.

Πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν μεταρρυθμίσεων τούτων ἐνδιαφέρονται πρὸ πάντων οἱ χριστιανικοὶ καὶ ἄλλοι μὴ ὀθωμανικοὶ λαοὶ κάτοικοι τῆς Τουρκίας, οἵτινες οὐ μόνον εἶναι πολυάριθμοι, ἀλλ' ἀποτελοῦσι τὸ νοημονέστερον καὶ ἐνεργητικώτερον στοιχεῖον τῆς ὀθωμανικῆς ἐπικρατείας, μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἀσπασθέντες τὰς μεταρρυθμίσεις ταύτας καὶ ἀρχισάντες νὰ αισθάνωνται ζωηρὰς ἐλπίδας περὶ μέλλοντος εὐτυχούς. Ἐνδιαφέρονται ἐπομένως αἱ μεγάλαὶ δυνάμεις τῆς δύσεως, καθότι ἐν τῇ πολιτικῇ περινοίᾳ τῶν δὲν εὐρον ἄλλο συντελεστικώτερον, καταλληλότερον καὶ κατορθωτὸν μέσον πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς Ἀνατολῆς, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἔχουσιν ποταμοὺς αἱμάτων καὶ ἐξήντησαν τοὺς θησαυροὺς των. Ἐνδιαφέρεται τέλος μεγίστη μερὶς τοῦ τουρκικοῦ ἔθνους, ἡ μερὶς δηλονότι τῶν ὅσοι περιηγήθησαν τὴν Εὐρώπην, διέμεινον ἐν αὐτῇ, ἴδον πῶς πολιτεύονται τὰ πεφωτισμένα ἔθνη, συνανέστράφησαν μετὰ Εὐρωπαίων καὶ ἐγνώρισαν ὅτι τὰ κράτη ὑπὸ τῆς εὐνομίας μόνον καὶ τῆς δικαιοσύνης δύνανται νὰ στηριχθῶσι καὶ νὰ εὐημερήσωσιν· ἐξ αὐτοῦ πλείστοι ὅσοι περιστοιχίζουσι νῦν τὸν Σουλτάνον καὶ ἀποτελοῦσι τὸ Μυστικοσυμβούλιον αὐτοῦ. Κατὰ τῆς πραγματοποιήσεως λοιπὸν ἔργου εἰς τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρονται τοσαῦται καὶ τοσοῦτον ἰσχυραὶ γνώμαι δὲν δύνανται νὰ κατισχύσωσιν οὔτε αἱ ἔξεις, οὔτε αἱ παραδόσεις, οὔτε ὁ φανατισμὸς λαοῦ βαρβάρου καὶ δεσμευομένου ὑπὸ τοσοῦτων ἰσχυρῶν δυνάμεων καὶ θελήσεων.

Ὅτι οἱ χριστιανικοὶ καὶ ἄλλοι μὴ ὀθωμανικοὶ λαοὶ κάτοικοι τῆς Τουρκίας ἐνδιαφέρονται μεγάλως εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν μεταρρυθμίσεων τούτων, οὐδεμίαν νομίζομεν ὑπάρχει ἀμφιβολία ἢ ἀντιλογία. Ὅτι δ' ἐνδιαφερόμενοι θέλουσιν ὑποστηρίξει τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἰδίως ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ, διὰ τῆς βαρύτητος αὐτῶν, εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σοβαροῦ τούτου ἔργου, οὐδὲ περὶ τούτου δύνανται νομίζομεν νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία· τέλος, ὅτι καὶ αἱ κυβερνήσεις τῆς Δύσεως ἐνδιαφέρονται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ἀπέδειξαν διὰ τῶν θυσιῶν καὶ τῶν προσπαθειῶν των. Ἀλλὰ τὰς θυσίας ταύτας ἔκαμαν, λέγουσι τινὲς, αἱ κυβερνήσεις αὗται οὐχὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς τουρκικῆς χώρας μόνον, ὡς ἡμεῖς φρονοῦμεν, ἀλλὰ πρὸς στερέωσιν τῆς ὀθωμανικῆς ἐξουσίας ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὡς προτιμοῦντες τοὺς ὀθωμανοὺς μᾶλλον ἢ τοὺς χριστιανούς. Τὸ καθ' ἡμᾶς, δυσκολευόμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἔθνη χριστιανικά, σοφὰ καὶ ἐξευγενισμένα δύνανται νὰ προτιμῶσι τὴν ἡμισέληνον ἢ τὸν σταυρὸν, τὴν βαρβαρότητα ἢ τὸν πολιτισμὸν, τὴν ἀδικίαν ἢ τὸ δικαιο-

ον. Ἡ τοιαύτη ἰδέα εἶναι, καθ' ἡμᾶς, αὐτόχρημα βλασημία καὶ ὕβρις κατὰ ἔθνων τὰ ὁποῖα εἰς διαφόρους ἐποχὰς καὶ περιστάσεις ἔδωκαν πολλὰ δείγματα τῶν φιλοχριστιανικῶν, φιλανθρώπων καὶ φιλοδικαίων αισθημάτων των· παρεκτὸς τούτων πάντων ἀδύνατον εἶναι ν' ἀγαπᾷ μᾶλλον τὸν βαρβάρου ἢ τὸν ἐξευγενισμένον ὁ ἐξευγενισμένος ἄνθρωπος.

Διὰ τῶν μεταρρυθμίσεων τούτων, τὰς ὁποίας προεκάλεσαν καὶ διὰ μυρίων προσπαθειῶν ἐπέτυχον αἱ κυβερνήσεις τῆς Δύσεως, ἠνοιξάν ἐν ἑαυτῶν ἐπὶ τοὺς χριστιανούς τῆς Ἀνατολῆς εὐημερίας καὶ ἀναπτύξεως τῶν διανοητικῶν καὶ ὀλικῶν δυνάμεων αὐτῶν, ὥστε νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ παρὰ πάντων ἐπιθυμητὸν ἀποτέλεσμα διὰ τῆς εὐφύας, τῆς νοημοσύνης καὶ τῆς ἰκανότητός των. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπιθυμοῦσαι καὶ αὐταί, ἵνα μὴ ἀναγκασθῶσι νὰ ἐπιχειρήσωσι τοῦ λοιποῦ πόλεμον τοσοῦτον αἱματηρὸν καὶ δαπανηρὸν, θέλουσιν εὖρε ἐν τῇ συνέσει καὶ τῇ παντοδυναμίᾳ αὐτῶν ἅπαντα τὰ μέσα πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν ἐν λόγῳ μεταρρυθμίσεων, καὶ κατὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἴμεθα βέβαιοι τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον αἱ μεταρρυθμίσεις αὗται καὶ τὸ περὶ τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς ζήτημα θέλουσιν ἀποτελέσει ἀντικείμενον σοβαρῶν διασκέψεων τῆς ἐν Μαρσίσις Συνόδου τῶν ἀντιπροσώπων ἀπασῶν τῶν μεγάλων τῆς Εὐρώπης δυνάμεων, αἵτινες θέλουσιν ζητήσαι καὶ λάβει ἀναμφιβόλως παρὰ τοῦ Σουλτάνου πᾶσαν ἐγγύησιν ὅτι αἱ μεταρρυθμίσεις αὗται δὲν ἦσαν στάκτη ριφθεῖσα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των ἵνα τὰς εὐχαριστήσῃ, ἐξαπατῶν αὐτὰς, ἀλλ' ὅτι θέλουσιν ἐφαρμοσθῆ ἀκριβῶς καὶ κατὰ γράμμα.

Δύο ὄργανα τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἀγγλίας τύπου ὁ Πρωτὸς Κήρυξ καὶ ὁ Ἑθνικὸς Ταχυδρόμος ἡμιεπίσημον ὄργανον τοῦ Λόρδου Παλμερστῶνος, ἐπετέθησαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ διὰ λιθέλλων ἐν οἷς ἀναφέρεται, σὺν πολλαῖς ἄλλαις βλασημίαις καὶ συκοφανταῖς, ὅτι ἡ Ἑλλὰς κατέστη τὸ ἀίσιχος τῆς Εὐρώπης καὶ ἡ μεγίστη τῶν ὕβρεων τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν συνήλθον οἱ πληρεξούσιοι τῶν μεγάλων δυνάμεων τῆς Εὐρώπης ἵνα διασκεφθῶσι καὶ ἀποφασίσωσι περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ κόσμου.

Αὐτηρὸν ἀληθῶς εἶναι νὰ βλέπῃ τις ἐκτραχηλιζόμενον τοσοῦτον ἀνοικεῖως τὸν περιοδικὸν τύπον ἔθνους σοφοῦ καὶ ἐξευγενισμένου οἷον εἶναι τὸ Ἀγγλικὸν, κατὰ ἔθνος μικροῦ, ἀδυνάτου καὶ μόλις μετρῶντος ἡλικίαν ἐνὸς τετάρτου αἰῶνος, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ὅμως πάμπολλα δείγματα τῆς πρὸς τὰ φῶτα, τὴν εὐνομίαν καὶ τὸν πολιτισμὸν τάσεως καὶ προόδου αὐτοῦ, καὶ ἤθελεν εἶσθαι πρὸ πολλοῦ εἰς κατάρασιν ν' ἀμιλλᾶται, κατὰ τὰ προσόντα του ταῦτα, μ' ἔθνη πρὸ αἰῶνων ἐλεύθερα καὶ ἀποκαταστημένα, ἂν αἱ διάφοροι Εὐρωπαϊκῆ πολιτικαί, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀκαταπαύστως ἐπηρεάζεται, ἤθελον τὸ ἀφίσει ἡσυχον ὅπως ἀναπτύξῃ τὰ ἐν αὐτῷ ὑπάρχοντα στοιχεῖα προόδου καὶ εὐημερίας. Μετὰ τοιαύτας δὲ βλασημίας, συκοφαντίας καὶ καταδιωγμοὺς πρόσθε τοὺς ὁποίους κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ὑπέστη τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι παραπονοῦνται ἐνίοτε ὅτι δὲν αισθάνεται τρυφερὰς ἀγάπης αισθημάτων ὑπὲρ τῶν ὅσοι τὸ διαβάλλουσι, τὸ βλασημοῦσι, τὸ συκοφαντοῦσι καὶ παντοιοτρόπως τὸ κατατρέχουσιν, ἐνῶ τὰ ἔθνη, ὡς τὰ ἄτομα, ὑποκείμενα εἰς τὸ ἔμφρον εἰς τὸν ἄνθρωπον πάθος τῆς φιλαυτίας ἀγαπῶσι τοὺς ὅσοι τὰ περιποιοῦνται, καὶ ἀποστρέφονται τοὺς ὅσοι τὰ βλάπτουσιν.

Ἡ Ἑλλὰς μόλις ἐξεληθῆσα ἀπὸ αἱματηρῶν καὶ καταστρεπτικῶν ἐπταετῆ ἀγῶνα, ἐρείπιον δὲ σχεδὸν καὶ χέρσος καταστῆσα ἔπραξε τερατοουργήματα ἐν βραχυτάτῳ καιροῦ διαστήματι· μάρτυρες δὲ τῶν λεγομένων μας εἶναι αἱ ἀνεγερθεῖσαι πόλεις τῆς, αἱ καλλιεργηθεῖσαι γαι-

καταστρέφεται της, τὸ ἄξιον θαυμασμοῦ ναυπηγίας, τὸ ἐμπόριόν της τὸ ὁποῖον ἐξέτεινε μέχρι τοῦ ἰσχυροῦ καὶ τέλος τὸ πολυάριθμον τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν τῆς ἐν οἷς ἐκπαιδεύονται πολλὰ ἑλληνικὰ εὐνοήματα ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἡ Ἑλλάς ἦτις ὡς εἰς ἄλλους αἰῶνας ὑπῆρξεν ἡ πηγή ἐξ ἧς οἱ Βάβυλοι, οἱ Οὔνοι, οἱ Γόθοι καὶ τόσα ἄλλα βάρβαρα ἔθνη ἠρύσθησαν τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας, καὶ νῦν ἐστὶν τοῦ πολιτισμοῦ καταστῆσα, χαρακτηρίζεται ὡς αἰσχος τῆς Εὐρώπης παρὰ δύο ἐφημεριδογράφων, οἵτινες ὑπερασπιζόμενοι τὴν βαρβαρότητα κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ἡμισέληνον κατὰ τοῦ γαυροῦ, εἰς τοιαύτην μάλιστα κρίσιμον ἐποχὴν, εἶναι ἀληθῶς τὸ αἰσχος τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἔστωσαν βέβαιοι ὅτι ἡ ἱστορία θέλει πλεῖστον ἀκανθίνους διὰ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν στεφάνους.

Ἀδιστακτικῶς πιστεύομεν ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη τοῦ σοφοῦ καὶ εὐγενοῦς ἀγγλικοῦ ἔθνους θέλει ἀποδοκιμάσει τοιαύτας βλασφημίας καὶ συκοφαντίας κατὰ τῆς Ἑλλάδος τοῦ περιοδικοῦ τύπου του, ὡς ἀπεδοκίμασεν ὅσα ἐδημοσίευσεν οὗτος προσφάτως ἐν τῇ παραφορᾷ του κατὰ τῆς Νεκρόλεως, τῆς Πρωσίας καὶ τῆς Αὐστρίας.

Ὅτε διεδόθη ἐνταῦθα ἡ φήμη ὅτι ὁ τῆς Σμύρνης Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κύριος Θεόδωρος Ξένος ἐκατηγορεῖτο ἐπὶ κακοεργίᾳ καὶ κηδελοποιίας, καὶ ἄνθρωποι θεωρούμενοι παρ' ἡμῶν ὡς εὐρισκόμενοι εἰς κατάστασιν νὰ γνωρίζωσι τ' ἀπόκρυφα τῆς ἐν Σμύρῃ γενομένης προανακρίσεως μᾶς ἐβεβαίωσαν ὅτι ὑπάρχουσι βεβαιώσεις περὶ τῆς ἐνοχῆς του, μεγάλως ἐλυπήθημεν ἀπ' ἐνός μὲν, διότι ἄνθρωπος ἐτήρησεν ἐντιμὸν καὶ ἀνεπιλήπτον διαγωγὴν ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ, ὑπέπεσεν εἰς τοσοῦτον βαρῦ ἔγκλημα ἐν τῷ γήρατί του, ἀπ' ἐτέρου δέ, διότι κατεῖχεν ὑψηλὴν δημοσίαν θέσιν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωσίᾳ, ἀντεπροσώπευε δηλονότι τὴν Κυβέρνησίν μας ἐν τῇ μεγαλοπόλει τῆς Τουρκίας Σμύρῃ, ὅπερ προσέτριβε κηλίδα εἰς ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, καίτοι μεταξὺ ὄλων τῶν ἐθνῶν ὑπάρχουσι κακοεργώτεροι δημοσίου θέσεις κατέχοντες· προκαταληφθέντες λοιπὸν ὑπὸ τοιούτων εἴτε ἐσφαλμένων, εἴτε ἐκ προθέσεως διδομένων πληροφοριῶν δὲν ἐνεκρίναμεν νὰ ὑψώσωμεν τὴν φωνὴν μας ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ καίτοι ἀρχαίου φίλου ἡμῶν, ἵνα μὴ εὐρεθῶμεν κατησχυμένοι ὅτι ἤθελεν ἀποδειχθῆ δικαστικῶς ἡ ἐνοχὴ του. Πληροφορούμενοι ὅμως ἤδη ὅτι εἶναι ἀνυπόστατος ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, δὲν δυνάμεθα νὰ πνιξώμεν τὴν ἀγανάκτησίν μας διὰ τὸ μέγα ἀδίκημα τὸ πραχθέν κατ' αὐτοῦ, κατὰ τῆς πολυαριθμοῦ οἰκογενείας του καὶ κατ' αὐτοῦ προσέτι τοῦ ἔθνους, εἰς ἐποχὴν μάλιστα τοσοῦτον κρίσιμον καθ' ἣν ἀπύλωτοι γλώσσαί βλασφημοῦσι, συκοφαντοῦσι καὶ χαρακτηρίζουσι τὴν Ἑλλάδα ὡς αἰσχος τῆς Εὐρώπης.

Τὸ μόνον σφάλμα τοῦ κυρίου Θεοδώρου Ξένου εἶναι ὅτι ἐσχετίσθη μ' ἄνθρωπον φαυλόβιον, ὁποῖος εἶναι ὁ Λουλούδας· ἀλλ' ἐσχετίσθη μετ' αὐτοῦ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ, ὡς πληροφοροῦμεθα, τὴν αἰσχροτήτητα τῆς διαγωγῆς του καὶ ἐπὶ σκοπῷ ἐντίμου βιομηχανίας, ὅστις ἐπειδὴ ἐσφραγίσθη χρηματικὰ τοῦ κυρίου Ξένου ἐμπιστευθέντα εἰς αὐτὸν ἐν καλῇ πίστει, καὶ ἐπειδὴ ἐφυλακίσθη παρ' αὐτοῦ ὅπως ἀναγκασθῆ ν' ἀποδώσῃ τα σφραγισθέντα, ἐμεθοδεύθη νὰ συκοφαντήσῃ ἀσυνειδήτως αὐτὸν καὶ νὰ προσάψῃ αὐτῷ πράξιν τοσοῦτον ἄτιμον.

Ἡ ἀθωότης τοῦ κυρίου Ξένου θέλει ἀποδειχθῆ ὁσονοῦπω δια δικαστικοῦ βουλευμάτος, ὡς μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως πληροφοροῦμεθα, ἀλλὰ τίς ἱκανοποιεῖ αὐτὸν διὰ τὴν ἀγωνίαν τῆς μετὰ κακούργων προφυλακισεῶς του, διὰ τὴν λύπην τὴν ὁποῖαν ἠθάρθη ἡ δυστυχῆς οἰκογενεία του, καὶ διὰ τὴν προστριβῆσάν εἰς τὸ μέτωπόν του κηλίδα; Τίς δύναται νὰ καταπέσῃ τὸ κοινὸν ὅτι ὁ κύριος Ξένος ἦτο ἀληθῶς ἀθῶος, ἀφοῦ ἡ ἐξουσία προεφυλάκισεν αὐτὸν, καὶ ὑποτίθειται ἐντεῦθεν ὅτι εὗρεν ἔχνη ἐνοχῆς αὐτοῦ;

Ὁ κύριος Ξένος αὐτόκλητος, ἐλεύθερος καὶ ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν μετέβη ἐκ Σμύρνης εἰς Ἀθήνας, διότι συνήσθανε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀθωότητα, οὐδεὶς λοιπὸν ὑπῆρχε κίνδυνος δραπέτευσεως αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν ἤθελε συμβῆ, τὸ κακὸν ἤθελεν εἶσθαι ἦττον τοῦ πραχθέντος ἀδικήματος εἰς ὑπάλληλον ὅστις ἐν διαστήματι εἴκοσι καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν ὑπηρέτησεν ἐπαξίως τὸ ἔθνος του. Ἄς ὀ-

ψωνται λοιπὸν οἱ αἴτιοι τῆς καταστροφῆς μιᾶς οἰκογενείας ἦτις πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως εὐηργέτησε τὴν Ἑλλάδα ἐν καιρῷ μεγάλων αὐτῆς ἀνογκῶν. Ἄς ὀψωνται οἱ αἴτιοι τοῦ πολιτικοῦ θανάτου ἐνός τιμίου ὑπαλλήλου τῆς ἐξουσίας ὅστις πλούσιος ὢν κατέστη πτωχὸς καταδαπανώμενος πρὸς διατήρησιν τῆς ἀξιοπρεπείας αὐτῆς καὶ τοῦ βαθμοῦ του. Ἄς ὀψωνται τέλος οἱ αἴτιοι τοιούτων καταστροφῶν, οἵτινες εἴτε ἐκ προθέσεως, εἴτε ἐλαφρῶς ἐνεργούντες ἐπραξάν τὴν μεγίστην τῶν ἀδικιῶν κατὰ ἐντίμου οἰκογενειάρχου.

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἀφίχθη ἐνταῦθα ὁ νέος Νομάρχης μας κύριος Δημητρακόπουλος, ἀνὴρ φιλόπατρις, φιλοδίκαιος, δραστήριος καὶ μεγίστην πείραν ἔχων περὶ τὴν διοικητικὴν ὑπηρεσίαν.

Παρὰ τοιούτου ἀνδρὸς δύνανται νὰ ἐλπίσωσι πολλὰ καὶ μεγάλα καλὰ οἱ κάτοικοι τῶν Κυκλάδων καὶ ἰδίως οἱ τῆς νήσου μας.

Ὁ κύριος Δημητρακόπουλος ἂς ἦναι βέβαιος ὅτι ἡ κοινῶν μας εἶναι καὶ φιλόνομος, καὶ φιλήσυχος καὶ λίαν φιλόκαλος· ἀλλ' ἄπασαι αἱ κοινωναὶ καὶ ἰδίως αἱ τῆς Ἑλλάδος ἦτις εὐρίσκειται εἰσέτι εἰς νηπιώδη ἡλικίαν ἔχουσιν ἀνάγκην ὠθήσεως πρὸς τὰ καλὰ, ταύτην δὲ τὴν ὠθησὶν καθήκον τῆς ἐξουσίας εἶναι πάντοτε νὰ δίδῃ. Ὁ κύριος Δημητρακόπουλος ἂς ἦναι βέβαιος λοιπὸν ὅτι θέλει εὖρει ἅπαντας συμπράκτορας εἰς τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα, ἐνόσω διατηρεῖται ἡ ἐν ἡμῖν ὑπάρχουσα ἤδη σύμπτωσις, τὴν ὁποῖαν ὀφείλει νὰ περιθάλψῃ θρησκευτικῶς, καὶ ταῦτα ποιῶν ἡ ἐπιτυχία του εἶναι βεβαία.

Πολλοὶ Νομάρχαι πρὸ τινος καιροῦ ἦλθον καὶ ἀπῆλθον χωρὶς νὰ πράξωσι δυστυχῶς οὐδὲν καλὸν ἢ ὠφέλιμον εἰς τὸν τόπον, διότι παρεγνώρισαν τὴν ἀποστολήν των, διότι τινὲς μὲν ἐξ αὐτῶν ἐγέννησαν διχονοίας, ἄλλοι δὲ ἀντὶ νὰ προσπαθῶσιν νὰ φέρωσιν εἰς ὁμογνωμοσύνην τοὺς διχονοοῦντας περιέβαλψαν τὴν διχονοίαν. Ἐπρωτίμην μᾶλλον νὰ φιλῆ τὰ κράσπεδά των μία τῶν διοικουμένων μερῶν, ἢ νὰ ἐκτελέσωσι τὸ καθήκον των, νὰ πράξωσι τι καλὸν καὶ νὰ τιμηθῶσι. Τούτους ἀποστρέφονται οἱ παθόντες, καὶ περιφρονοῦσιν οἱ ὠφελιθέντες.

Ἔργα καλὰ καὶ ὠφέλιμα διὰ τὸν τόπον ὑπάρχουσιν ἤδη ἐν ἐνεργείᾳ, ἡ κατασκευὴ τοῦ μώλου τοῦ λιμένος μας καὶ τῆς πρὸς τὰς ἐξοχὰς φερούσης ἀμαξωτῆς ὁδοῦ, τὸ νεοσυστηθὲν ὄρφανοτροφεῖον, ἡ λιθόστρωσις τῆς πόλεως καὶ τὰ τοιαῦτα. Εἰς τὴν πρόοδον τῶν ἔργων τούτων, πρὸς ἔναρξιν τῶν ὁποίων πολλὰ κατεβλήθησαν προσπάθειαι, πρέπει καθ' ἡμᾶς, νὰ δοθῇ δραστηριοτάτη ὠθησις ἵνα μὴ παραμεληθῶσιν, ὡς συνήθως συμβαίνει ν' ἄρχωνται τοιαῦτα πρὸς ἀπόδειξιν μόνον ἔργα, ἐπομένως δὲ νὰ παύῃ ἡ ἐργασία ἢ νὰ καθίσταται ἀδρανῆς, ἐνεκα τῆς ὀλιγωρίας τῶν διευθυνόντων αὐτὰ. Ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀδρανῶν διευθυντῶν ἡ ἐξουσία πρέπει νὰ ἐπαγρυπνῆ, καὶ νὰ καθίσταται αὐστηρὰ καὶ ἀδυσώπητος κατ' αὐτῶν.

Ὁ λιμὴν μας ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην προόδου τῆς κατασκευῆς τοῦ μώλου, διότι τὰ ἐν αὐτῷ προσομιζόμενα πλοῖα κινδυνεύουσιν ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ τρικυμιῶν, τίς ὁ λόγος, ἐρωτῶμεν, δι' ἃν παραμελεῖται ἡ ἐργασία αὕτη ἀφοῦ ὑπάρχουσιν ἄφθονα τὰ μέσα; Ἡ κατασκευὴ τῆς πρὸς τὰς ἐξοχὰς φερούσης ἀμαξωτῆς ὁδοῦ κατέστη καὶ αὕτη λίαν ἀναγκαία ἐνεκα τῆς στενότητος τῆς πόλεως, καὶ διότι πολλὰ ἐξοχικὰ οἰκία ἀνηγέρθησαν πρὸ πολλοῦ ὑπὸ συμπολιτῶν μας. Ἀδιάφορον εἶναι ἂν τινες παραπονοῦνται νῦν διὰ τὴν προσωπικὴν ἐργασίαν· μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου καὶ αὐτοὶ θέλουν εὐλογεῖ τοὺς δόσαντας ὠθησὶν εἰς αὐτὸ. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ὄρφανοτροφείου μας εἶναι ἔργον ἀπολύτου ἀνάγκης, ἵνα περιθάλπωνται καὶ ἀνατρέφονται ἐν αὐτῷ πάμπολλα πτωχὰ καὶ ἄπορα ὄρφανὰ, ἅτινα ἀφιέμενα εἰς τὴν σκληρὰν τύχην των θέλουν γίνεαι κκοῦργοι· ἡ δὲ λιθόστρωσις τῆς πόλεως συντείνει ὑπὲρ τῆς καθαριότητος καὶ τῆς δημοσίου υγείας.

Ὁ κύριος Δημητρακόπουλος θέλει ἐπιστήσει ἰδιαζόντως τὴν προσοχὴν του, ὡς δὲν ἀμφιβάλλομεν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀγορανομίας μας. Ὅπου ἐκ περιστάσεων ὑπερτιμηθῶσιν ὀπωσθήποτε τὰ τρόφιμα, ἐκεῖ δυσκόλως ὑποτιμῶνται, ἐνεκα τῆς πλεονεξίας τῶν πωλητῶν, καὶ ἂν ἐπέλθῃ ἡ ἀφθονία. Ὑπετιμήθη μὲν ὁ ἄροτος ἐνεκα τῆς τοῦ σίτου

υποτιμήσεως· ἀλλ' οἱ ἀρτοποιοὶ πλεονεκτοῦντες κατασκευάζουσι καὶ πωλοῦσιν αὐτὸν ἔψητον, διότι ἐσυνήθισαν εἰς τὸ πολὺ κέρδος. Ἡ ἐξουσία ὅμως ἐπαγρυπνοῦσα ὀφείλει νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ κατασκευάζωσιν αὐτὸν καλῶς ἐψημένον, ἀφοῦ ἡ τιμὴ τοῦ τῆς πρώτης ποιότητος πρὸς λεπτά 50 τὴν ὀκτὴν εἶναι ὑπερβολικὴ ὅπως οὖν συγκρινομένη μετὰ τὴν ἀγοραίαν ἤδη τοῦ σίτου τιμὴν.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἐκρίναμεν καθήκον μας νὰ ἐκθέσωμεν ὡς ἀρκετὰ νοήμων δὲ ὁ κύριος Νομάρχης μας, δὲν ἀμφισβῆσται ὅτι θέλει ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν του εἰς πᾶν ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν κοινωνίαν μας, καὶ ὅτι θέλει ἐνεργῆσαι πᾶν ὅ,τι τείνει ὑπὲρ τῆς εὐημερίας της.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τὸ μᾶλλον ἀπασχολοῦν ἤδη ὅλα τὰ πνεύματα ἐν Παρισίοις, κατὰ τὰς τελευταίας ἐκεῖθεν ἀγγελίας, ἦτο ἡ γέννησις τοῦ εἰς τὸν Αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Γαλλίας διαδόχου τὴν νύκτα τῆς 15 πρὸς τὴν 16 Μαρτίου Ε. Ν. Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὰς συνδιαλέξεις τῆς Συνόδου, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἠλπίζετο νὰ δημοσιεῖθῃ τὸ κλείσιμον τῆς εἰρήνης. Ἐλέγχετο μάλιστα ἐν Παρισίοις ὅτι πιθανὸν ἦτο νὰ γνωστοποιηθῇ τοῦτο ὁ Αὐτοκράτωρ πρὸς τὰ νομοθετικὰ σώματα ὅτε ἤθελον παρουσιάσῃ ἵνα τὸν συγχαρῶσι διὰ τὴν γέννησιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πρίγκηπος.

Ἦρχισε πάλιν νὰ διατρέχῃ ἐν Λονδίῳ ἡ φήμη περὶ τῆς προσεχέως συζυγίας τῆς Βασιλικῆς Πριγκιπέσσης τῆς Ἀγγλίας καὶ τοῦ Πρίγκηπος Φιδερίκου Γουλιέλμου υἱοῦ τοῦ Πρίγκηπος τῆς Πρωσίας καὶ μέλλοντος διαδόχου τοῦ θρόνου. Γνωστὸν εἶναι, λέγει ἡ Βελγικὴ Ἀνεξαρτησία, πῶσον ὁ Χρόνος κατεπολέμησε τὸ σχέδιον τοῦτο ὅτε κατὰ πρῶτον ἐγένετο γνωστὸν εἰς τὸ κοινὸν μεταξὺ τῶν περιπλακῶν τοῦ Ἀνατολικοῦ πολέμου· ἀλλὰ τὸ λεκτικὸν τῆς ἐφημερίδος ταύτης δὲν ἐπεδοκιμάσθη τότε· πιθανὸν λοιπὸν εἶναι ὅτι ἀφοῦ τὰ πάθη κατευνασθῶσιν ὅπως οὖν, νὰ ἐπιδοκιμασθῇ ἡ συγγένεια αὕτη. Ὁ Πρίγκηψ περιμένεται ἐν Λονδίῳ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος, ὁ ἀρβάνων θέλει ἐκτελεσθῇ τότε.

Ἡ Πρωσία προσεκλήθη νὰ πέμψῃ ἀντιπρόσωπόν της εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Σύνοδον. Ἐκ τῆς ἐπομένης ἀπαντήσεως τοῦ Λόρδου Παλμερστοῦ ἐντὸς τῆς Βουλῆς τῶν Κοινῶν εἰς ἐρώτησιν πρὸς αὐτὸν τοῦ Βουλευτοῦ κυρίου Διαραέλη πληροφοροῦνται ἐν ἐκτάσει οἱ ἀναγινῶσαι μας τὰ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ἀληθὲς εἶναι, εἶπεν ὁ Λόρδος Παλμερστον, ὅτι ὅτε συνήλθεν ἡ Σύνοδος ἡ πρώτη πρότασις ἣτις ἐγένετο παραδεκτὴ ὑπῆρξε τὸ νὰ μὴν μυστικαὶ αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς. Οἱ πληρεξούσιοι λοιπὸν παρεδέχθησαν τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην ὅχι μόνον δι' ἑαυτοὺς ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς Κυβερνήσεις των. Ἡ σύμβασις αὕτη δὲν ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ καλύπτονται πράξεις ἐπιλήψιμοι ἢ ἀντιβαίνουσαι εἰς τὰ συμφέροντα τῶν ἐθνῶν, ἀλλ' ἕνεκα τῶν συνεδριάσεων τοῦ Κοινοβουλίου. Λέγω λοιπὸν ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ὑπῆρξε συνετὴ, ἕνεκα τῶν σοβαρῶν ζητημάτων ὑπὲρ τῆς λύσεως τῶν ὁποίων συνήλθεν ἡ Σύνοδος· καθότι ἂν ἡ Κυβέρνησις ὄφειλε ν' ἀπαντᾷ κατ' ἐκάστην εἰς ἐπερωτήσεις ἀφορώσας τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου καὶ στηριζομένης εἴτε εἰς τηλεγραφικὰς ἀγγελίας, εἴτε εἰς ἄρθρα ξένων ἐφημερίδων, ἐπικαλοῦμαι τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ὀρθὴν τῆς Βουλῆς κρίσιν ἂν δὲν ἤθελεν εἶσθαι δύσκολον τὸ εὐτυχὲς τῶν διαπραγματεύσεων ἀποτέλεσμα, διὰ νὰ μὴν εἶπω ἀπολύτως ἀδύνατον. Πιστεύω λοιπὸν ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς Συνόδου ὑπῆρξε δικαία καὶ κατὰλληλος, καὶ ὅτι εἶχεν ἀντικείμενον τὸ αἴσιον τῶν προτάσεων ὑπὲρ τῶν ὁποίων συνήλθεν.

Ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἡ Πρωσία εἶναι κράτος ἐκ τῶν ὅσα μέχρι τοῦδε ἐπωνομάσθησαν « Αἱ πέντε μεγάλα ἔθνη » αἱ ὁποῖαι ἐσυνήθισαν κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους νὰ συνέρχωνται ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ συνεννοῶνται περὶ τῶν σπουδαίων ζητημάτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς τάξεως.

Κατὰ τὸ 1840 καὶ 1841 ὅτε ἐγίναν αἱ ἀφορώσαι τὴν Ἀνατολὴν συνθήκαι συνωμολογήθησαν αὐταὶ ἐκ συμφώνου μεταξὺ Αὐστρίας, Γαλλίας, Μεγάλῃς Βρετανίας, Πρωσίας καὶ Ρωσίας, ἂν δὲ ἐν ταῖς ἐνεστῶταις περιστάσεσιν ἐγένε-

νετο ἐπαισθητὴ ἡ ἀνάγκη τῆς Συνόδου τῶν μεγάλων δυνάμεων τῆς Εὐρώπης πρὸς συζήτησιν τῶν γενικῶν ζητημάτων, οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἔπρεπε νὰ προσκληθῇ καὶ ἡ Πρωσία ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐνωσιν ταύτην. Ἀλλ' ἡ ἐν Παρισίοις Σύνοδος ἦτο ἐπιφορτισμένη νὰ διαπραγματευθῇ καὶ νὰ κλείσῃ συνθήκην εἰρήνης μεταξὺ τῶν ἐμπολέμων δυνάμεων.

Τὰ μέρη λοιπὸν ἐξ ὧν σύγκειται ἡ Σύνοδος εἶναι φυσικῶς τῶ λόγῳ ἡ Γαλλία, Ἀγγλία, Σαρδηνία καὶ Τουρκία ἀπ' ἑνὸς, καὶ ἡ Ρωσία ἀπ' ἑτέρου· ἡ δ' Αὐστρία καὶ τοὶ μὴ οὔσα ἐμπολέμοι δυνάμεις, ἀνεδέχθη τὴν πρὸς τὴν Τουρκίαν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ κατέχῃ καὶ νὰ ὑπερασπίζεται τὰς Ἡγεμονίας. Αὕτη ἐξεπλήρωσε τὸ μέρος της ὡς μεσολαβοῦσα μεταξὺ τῶν ἐμπολέμων δυνάμεων εἰς τὰς συνεντεύξεις αἰτινες ἐπέφερον τὰς ἐνεστῶτας διαπραγματεύσεις, δὲν ἠδύνατο ἄρα νὰ λησμονηθῇ καὶ νὰ μὴ λάβῃ μέρος εἰς τὴν Σύνοδον. Ἀλλ' ἡ Πρωσία δὲν εἶχει οὐδένα χαρακτήρα ὥστε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰς διαπραγματεύσεις,

Ἡ Πρωσία εἶναι μεγάλη δύναμις, καὶ ἀναμφιβόλως δύναμις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ τόπος μας ἔχει συμφέρον νὰ διατηρῇ τὰς στενωτέρας σχέσεις φιλίας, ὥστε πιστεύω ὅτι θέλουσιν διατηρηθῆ αἱ σχέσεις αὗται καὶ ὅτι προϊόντος τοῦ χρόνου θέλουσιν καταστῆ ἰσχυρότεραι· ἀλλ' ἡ Πρωσία, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν προσεκλήθημεν νὰ κρίνωμεν, ἐθεώρησε συμφέρον της νὰ μὴ λάβῃ μέρος εἰς τὸν πόλεμον. Ἐτήρησεν ἐντελὴ οὐδετερότητα, καὶ ἀπεποιήθη πᾶσαν ὑποχρέωσιν της πρὸς τοὺς συμμάχους, ἀπέφυγεν ὅμως νὰ λάβῃ καὶ μέρος ὑπὲρ τῆς Ρωσίας.

Ἡ Πρωσία λοιπὸν δὲν ἔχει οὐδένα χαρακτήρα ὥστε νὰ προσκληθῇ ὡς μέλος Συνόδου συνελευθούσης ἐπὶ σκοπῷ εἰρήνης μεταξὺ τῶν ἐμπολέμων μερῶν. Ἰδὸν ὁ λόγος δι' ὃν δὲν προσεκλήθη εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Σύνοδον. Μέρος μολοντοῦτο τῶν ἀντικειμένων ἅτινα ἔχει ὑπ' ὄψιν της ἡ Σύνοδος συνίσταται εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν μέχρι τινὸς τῶν συνθηκῶν τοῦ 1840 καὶ 1841 τὰς ὁποίας ὑπέγραψαν ἡ Πρωσία.

Λέγω τὰς συνθήκας τὰς ἀφορώσας τὴν θαλασσοπλοίαν τοῦ Βοσπόρου καὶ Ἑλλησπόντου· ἡ Πρωσία λοιπὸν προσεκλήθη οὐχὶ ἵνα διαπραγματευθῇ περὶ τῆς εἰρήνης, ἀλλ' ἵνα συγκατατεθῇ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διαπραγματεύσεων ἐκείνων αἰτινες μᾶλλον ἐνδιαφέρονται εἰς τὸ ζήτημα. Πιστεύω, γνωρίζω μάλιστα ὅτι πρόσκλησις ἐπ' αὐτῷ τῷ σκοπῷ ἐγένετο πρὸς τὴν Πρωσίαν Κυβέρνησιν καὶ ὑποθέτω ὅτι θέλει γίνῃ, ἢ ὅτι ἐγένετο δεκτὴ. Ἡ Πρωσία ἐπιθυμεῖ ἀναμφιβόλως νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν Σύνοδον, ὡς ἐπεθύμει τοῦτο καὶ ὅτε ἐθεωρήθη ἀδίκον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὰς διαπραγματεύσεις. Ἀμφισβῆσται ἂν ὁ Βαρόν Μαντέουφελ εὐρίσκειται ἤδη ἐν Παρισίοις, καὶ πιστεύω, ὅτι δὲν ἀνεχώρησεν εἰσέτι ἐκ Βερολίνου· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι πρῶτος τῶν ὑπουργῶν τοῦ Βασιλέως τῆς Πρωσίας, πιθανότατον εἶναι νὰ διρισθῇ οὗτος καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ συντροφεύσῃ μετὰ τοῦ κυρίου Χατζφέλτ ἀντιπροσώπου τῆς Πρωσίας ἐν Παρισίοις.

Ἐπαναλέγω λοιπὸν κύριοι, ὅτι ἀπρεπέστατον εἶναι νὰ γίνονται καθεκάστην ἐπερωτήσεις ἀφορώσας τὰς ἐν Παρισίοις διαπραγματεύσεις, διότι αἱ διδόμεναι εἰς αὐτὰς ἀπαντήσεις θέλουσιν ἐπιφέρει κακὰς συνεπείας, καὶ θέλουσιν σχηματίσει γνώμας ἐναντίας εἰς τὰ γενησόμενα· βέβαιος λοιπὸν εἶμι ὅτι ἡ Βουλὴ θέλει κρίνει ὅτι ἡ Σύνοδος δικαίως ἔλαβε τὸ μέτρον τῆς ἐχεμυθίας.

Μετὰ τὰ προεκτεθέντα πιστεύω, ὅτι θέλει θεωρηθῇ ὡς πρῶξις ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον ἡ ἀναγκάζουσα τὴν Κυβέρνησιν ν' ἀπέχῃ τῆς δικαίας ἐπιφυλάξεως, ἣτις, κατ' ἐμὲ, εἶναι τὸ μόνον μέσον τοῦ νὰ φθάσωσιν εἰς πέρας εὐάρεστον αἱ ἤδη προχωροῦσαι διαπραγματεύσεις.

Ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν Ἑθιὸν Ταχυδρόμον τῆς Ἀγγλίας.

Πιστεύωμεν ὅτι αἱ ἐργασίαι τῆς Συνόδου προβαίνουσι μετὰ ταχύτητα εἰς τὸ τέλος των καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλομεν ἀναγγεῖλαι ὅτι ὑπεγράφη συνθήκη ὀριστικῆς εἰρήνης. Βεβλόγως δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι οἱ πληρεξούσιοι ἐνήργησαν κατὰ τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον ἐξεθέσαμεν ὅτε συνήλθον· καθότι ἀφοῦ ἐντελῶς συνεννοήθησαν ἐπὶ τοῦ Πρωτοκόλλου τῆς Βιέννης ὑπέγραψαν τὰ προεισώδικα τῆς εἰρήνης.

Δὲν ἀπατώμεθα ὑποθέτοντες ὅτι ἡ Σύνοδος ἐπέτυχεν ἤδη εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς καὶ ὅτι συνεφώνησε περὶ πάντων τῶν ὄρων τῆς εἰρήνης. Ἀποδείξεις τούτου εἶναι ὅτι ἡ Πρωσία προσεκλήθη εἰς τὴν Σύνοδον οὐχὶ ἵνα διαπραγματευθῆ συνθήκην, ἀλλ' ἵνα συναινέσῃ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διαπραγματεύσεων. Ἡ Πρωσία ἐπειδὴ παρεδέχθη στενὴν οὐδετερότητα, καθίστατο ἀδύνατον νὰ ἐπιτραπῆ εἰς αὐτὴν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν συμβιβασμὸν τῶν ὑποθέσεων εἰς τὰς ὁποίας ἀπεποιήθη νὰ συμπράξῃ, ἐγένετο δὲ ἤδη δεκτὴ ὅπως ὑπογράψῃ ὡς μάρτυς τὸν συμβιβασμὸν τούτου. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἐπειδὴ ἐν τῶν ἀντικειμένων τῆς Συνόδου εἶναι ἡ ἐπιθεώρησις τῶν συνθηκῶν τοῦ 1840 καὶ 1841 ἐθεωρήθη δίκαιον, καὶ πρέπον νὰ προσκληθῆ καὶ ἡ Πρωσία ὅπως λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν ἐγγράφου τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ὑπέγραψε.

Ταχέως λοιπὸν θέλομεν γνωρίσει τοὺς ὄρους τῆς ὑπογραφησομένης συνθήκης. Ἐπὶ τέλους δὲν μᾶς μένει εἰμὴ ν' ἀναφερθῶμεν εἰς τὸν πρόσφατον λόγον τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος καὶ εἰς τοὺς ἐκφωνηθέντας ἐσχάτως παρὰ τοῦ Λόρδου Παλμερστῶνος καὶ Κλαρενδῶνος, καὶ νὰ παρατηρήσωμεν τὰς θέσεις τῶν Δυτικῶν δυνάμεων καὶ τῆς Ρωσίας, ἵνα λάβωμεν ἐντελῆ βεβαιότητα ὅτι ἡ εἰρήνη τῶν Παρισίων θέλει εἶσθαι οὐ μόνον ἐντιμος, ἀλλὰ καὶ λίαν εὐχάριστος καὶ διαρκής.

Ἀναγινώσκομεν τὸν ἐξῆς παράγραφον εἰς ἀλληλογραφίαν τινα ἐκ Παρισίων τῆς Βελγικῆς Ἀνεξαρτησίας.

Προῆλθον ἀμνηστῆσαι τινὲς εἰς τὰς προσφάτως γενομένας συνδιαλέξεις τῆς Συνόδου οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ζητημάτων τοῦ πλοῦ τοῦ Δανουβίου καὶ τῆς ἐπιδιορθώσεως τῶν συνόρων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τινῶν συνεπειῶν τὰς ὁποίας ἤθελον νὰ ἐξάξωσι παρὰ τοῦ πέμπτου ὄρου. Θετικὸν εἶναι ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν ἐπιθυγῶν εἰς ὅ,τι ἀπαιτεῖ· δὲν ἐκρυψάν εἰς αὐτὴν τὸ ἀκαίρον τῶν ἀπαιτήσεων τῆς, οἱ δὲ σύμμαχοι ἡμῶν ἀγανακτοῦσιν ὀπωσσοῦν.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἀλληλογραφίαν ἀναγινώσκομεν καὶ τὰ ἐξῆς.

Ἰεροκέρυξ τις ἐν Παρισίοις εἶπεν ἐξ ἄμβωνος, ὅτι αἱ γυναικὲς λημονοῦσιν, ἐνδύμεναι τὸσούτου πλατύα φορέματα, ὅτι εἶναι πολὺ στεναὶ αἱ θύραι τοῦ παραδείσου.

Ἄλλος Ἰεροκέρυξ εἶπεν ὡσαύτως ἐξ ἄμβωνος, ὅτι οἱ νέοι οἵτινες κάμνουσι χρεῖσιν τοσούτων μέσων πρὸς ἐνοχοποίησιν τῶν γυναικῶν, ἀφοῦ τὰς ἀπολέσωσι ὀμιλοῦσι πρὸς αὐτὰς μὲ τὸ σὺ καὶ σέ, τὰς κακομεταχειρίζονται καὶ τὰς ἀποπέμπουσιν.

Ἀναγινώσκομεν τὰ ἐξῆς εἰς ἑτέραν ἀλληλογραφίαν τῆς Βελγικῆς Ἀνεξαρτησίας ἐκ Παρισίων.

Ἡ διπλωματία ὁμοφώνως ἀναγνωρίζει ὅτι τὸ πᾶν θέλει περαιωθῆ μέχρι τῆς 20 ἢ 22 Μαρτίου. Ἡ συναινέσις τῆς Πρωσίας εἰς τὰς συνδιαλέξεις δὲν θέλει ἐπιφέρει οὐδεμίαν θραδύτητα εἰς τὸ κλείσιμον τῆς εἰρήνης, διότι ὅλα τὰ μεγάλα ζητήματα ἀπεφασίσθησαν. Ἐκτὸς τούτων ὀφείλω νὰ προσθέσω ὅτι δὲν πρόκειται ἄλλο τι ὡς πρὸς τὴν Πρωσίαν, εἰμὴ περὶ τῆς συνθήκης τοῦ 1841. ὡς πρὸς τὴν φήμην δὲ τὴν ὅπουσαν πονηρῶς διέδωκαν λέγοντες ὅτι δὲν θέλει εἰσελθεῖ εἰς τὰς συνδιαλέξεις μὲ πρέποντα τρόπον, ἡ φήμη αὕτη εἶναι ψευδής. Εἰς ὅλας τὰς ἀποφάσεις ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ἐντελής ὁμοφωνία ἐκτὸς μίαις ἢ δύο περιστασέων, καθ' ἃς ἡ Αὐστρία ἔμεινε μεμονομένη εἰς τὴν γνώμην τῆς.

Τὸ σπουδαιότερον κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην εἰς τὴν πόλιν μας ἦτο ἡ εἰδησις, ἡ ἐξ Ἀθηνῶν φθάσασα, περὶ τῆς γεννήσεως διαδόχου τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων.

Τὴν εἰδησιν ταύτην ἐχαιρέτησε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν δι' ἐνός καὶ εἴκοσι κανονοβολισμῶν, τὸ κομίσαν τὴν χαρποῖαν ταύτην εἰδησιν πολεμικῶν Γαλλικῶν ἀτμοπλοίων Ναρβάλ, ὃ ἐνταῦθα ἀκταιωρὸς, διὰ σημαϊοστολισμοῦ καὶ ὃ ἐν τῇ πόλει τῆς Σύρου Γαλλικὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου διὰ λαμπρᾶς φωταψίας.

Τὴν ἐπιούσαν, περὶ τὴν 10 ὥραν Π. Μ. ἐγένετο ἐν τῷ αὐτῷ Ναῷ, δοξολογία ὑπὲρ τῆς εὐτυχοῦς γεννήσεως τοῦ

διαδόχου, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐπισκόπου Σύρου Κυρίου Ἀλβέρτου.

Ἡ ἑορτὴ ἐγένετο μεγαλοπρεπῆς, παρευρεθειῶν ἀπασῶν τῶν ἐν τῇ νήτῳ Ἑλληνικῶν Ἀρχῶν ἦτοι, ἐξ Ἑρμοπόλεως ὁ Νομάρχης, Δήμαρχος, Μοίραρχος, Σύμβουλοι, Ἀστυνόμος, Ταμίας, ἐπιστάται τοῦ Τελωνείου καὶ Διάμετακομίσσεως, Λιμενάρχης, Ὑγειονόμος καὶ ἅπασαι αἱ Δικαστικαὶ Ἀρχαί, ἦτοι Πρόεδρος, Εἰσαγγελεὺς, Δικασταί, Εἰρηνοδίκης, Γυμνασιάρχης καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ὑπαλλήλων καὶ λοιπῶν πολιτῶν· ἐκ δὲ τῆς Σύρου, ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ καὶ πλῆθος πολιτῶν.

Ἡ χαρὰ τῶν περιεστώτων ἐδεικνύετο ἐκ τῆς φαιδρότητος τῆς ὄψεως τῶν παρευρισκομένων Ἑρμοπολιτῶν τε καὶ Συρίων, ἐδεικνύετο δ' ἐτι μᾶλλον καὶ διὰ πυροβολισμῶν ἀδιακόπως ῥιπτομένων ἐξώθεν τοῦ Ναοῦ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς.

Ὁ ἀξιότιμος Πρόξενος τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων Κύριος Γκερέν, περιττοιχούμενος ὑπὸ τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ Γαλλικοῦ ἀτμοπλοίου « ἡ Σαλαμάνδρα » καὶ ὑπὸ πολλῶν Προξένων τῶν ξένων Δυνάμεων, εὐρίσκετο καὶ εἰς μεγίστην ἐνεργητικότητα φροντίζων νὰ ὑποδέχηται καὶ περιποιῆται ἀξιοπρεπῶς καὶ κατὰ τὸν βαθμὸν ἐκάστου τοὺς προσερχομένους διὰ τὴν τελετὴν μίαις τῶν λαμπροτέρων εὐτυχιῶν καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τοῦ ἔθνους τῶν Γάλλων.

Καὶ ὁ ἀξιότιμος Δήμαρχος Σύρου Κύριος Δαλέλιος ἐφροντίσεν ὥστε τὰ πάντα νὰ γίνωσι καὶ ἐν τάξει καὶ ἀξιοπρεπῶς.

Κατὰ τὴν 11 ὥραν ἐτελείωσεν ἡ τελετὴ καὶ οἱ ἐκ τῆς Ἑρμοπόλεως ἀποχαιρετήσαντες τοὺς ἐν τῇ Σύρῳ κατήλθον εἰς Ἑρμούπολιν. Ἐκ τοῦ Τηλεγράφου.

Καταχωρίζομεν εἰς τὸν Ἑρμῆν τὴν ἀφορῶσαν τὴν διαδοχὴν τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος συνθήκην, πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, ἵνα ἀφαιρέσωμεν πάντα δισταγμὸν περὶ τῆς μονιμότητος τῶν Ἑλληνικῶν πασιγμάτων.

Ἄρθρον Α'. Οἱ Πρίγκιπες τοῦ Βαυαρικοῦ οἴκου οἱ καλούμενοι κατὰ τὴν συνθήκην τοῦ 1832 καὶ κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν σύνταγμα νὰ διαδεχθῶσι τὸ στέμμα τῆς Ἑλλάδος, εἰς περίστασιν καθ' ἣν ὁ Βασιλεὺς Ὁθων ἤθελεν ἀποβιώσει ἄνευ κατ' εὐθείαν γραμμὴν γνησίων καὶ νομίμων ἀπογόνων, δὲν δύναται ν' ἀναβῶσιν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος, εἰμὴ συμμαρφοῦμενοι μὲ τὸ 40 ἄρθρον τοῦ Ἑλληνικοῦ συντάγματος ἔχον ὡς ἀκολούθως.

« Πᾶς διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου ἀπαιτεῖται νὰ πρεσβεύῃ τὴν θρησκείαν τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. »

Ἄρθρον Β. Συμφώνως μὲ τὸ τρίτον ψήφισμα τῆς Ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων Συνελεύσεως ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα Ἀμαλία, μένησα εἰς τὴν χρεῖαν τῆς, καλεῖται αὐτοδικαίως εἰς τὴν Ἀντιβασιλείαν ἐν περιπτώσει ἀνηλικιότητος ἢ ἀπουσίας τοῦ κατὰ τὸ 40 ἄρθρον τοῦ συντάγματος διαδόχου τοῦ θρόνου.

Ἄρθρον Γ. Ἡ παρούσα συνθήκη ἐπικυρωθήσεται, καὶ αἱ ἐπικυρώσεις ἀνταλλαχθήσονται ἐν Λονδίνῳ ἐντὸς ἐξ ἑβδομάδων ἢ καὶ ταχύτερον εἰ δυνατόν.

Πρὸς βεβαίωσιν τούτων οἱ πληρεξούσιοι ὑπέγραψαν τὴν παρούσαν καὶ ἐπέθεσαν τὴν σφραγίδα των.

[ὑπ.] Σ. Τρικούνης, Β. Σέττος, Α. Βαλέσκινης, Μαλμέσβωρυ, Βρουνόφ.

Τὴν 19 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς λήγει ἡ σύνοδος τοῦ ἐνταῦθα Κακουργοδικεῖου διαρκέσασα τρεῖς περίπου μῆνας.

Καὶ κατὰ τὴν Σύνοδον ταύτην ἔδωκαν οἱ κύριοι ἑνορκοὶ μας νέον δεῖγμα τῆς ἀκριβείας, ἀμεροληψίας καὶ δικαιοσύνης ἧτις ἐχαρακτήρισε πάντοτε τὰς ἐτυμηγορίας των. Καθίστανται ἄρα ἀξιοὶ παντὸς ἐπαίνου.

Καὶ οἱ κύριοι Σύνοδροι, ἰδίως δὲ ὁ Πρόεδρος αὐτῶν κύριος Γ. Νικολαΐδης, ὁ Εἰσαγγελεὺς κύριος Παλασιολόγος καὶ ὁ γραμματεὺς κύριος Νικολαΐδης εἶναι ἀξιοὶ ὡσαύτως παντὸς ἐπαίνου ὡς διεξαγαγόντες μετὰ ζήλου, νομιμότητος καὶ δικαιοσύνης πολλὰς σοβαρὰς καὶ δυσκόλους δίκας.

Ὁ Ἐκδότης Νικόλαος Σωτηρόπουλος.